Ч. 89. Середа 23 цьвітня (6 мая) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — Події на балканьскім півострові. — З подорожий монархів).

На нинїшнїм засїданю палати послів буде вести ся дальша дискусия над наглим внесенем п. Страньского в справі оломуцкого архиєпископа Кона, котрий велїв противзаконно замкнути одного сьвященика. Відтак війде на дневний порядок нагляче внесене п. Хоца о робітничих відносинах в полудневій Чехії. — На маєвих зборах ческих робітників промавляли посли Кльофач і Бакса, з котрих перший в дуже острих словах виступив против полїтики Молодочехів. — Narodni Listy і Hlas Naroda домагають ся від ческих послів енерґічнїйшої дїяльности, а Hlas Naroda жадає навіть, аби они сейчас перейшли до обструкциї.

На вчерашнїм засїданю угорского сойму пояснював президент міністрів Сель справу справозданя, але правительство предложило о буджетовій провізориї. Против справозданя виступили дуже остро Кошутівцї. Сель заявив, що він не обстає при випечатаню справозданя і готов єго взяти назад. Остаточно в тій справі нїчого не ухвалено і дискусия буде вести ся дальше на нинїшнїм засїданю.

На балканьскім півострові прийшло в послїдних днях до дуже поважних розрухів, котрі хто знає, чи не викличуть остаточно інтервенциї держав. Именно в Солуни довершили македоньскі ворохобники аж 50 динамітових замахів в ріжних точках міста. Шайка, що кидала бомби, переїзджаючи на возах через місто, мусїла бути не-аби-як сильна, коли на улицях міста вела ся з нею борба майже до самої півночи і коли з обох боків упало кількасот ранених і трупів. Рівночасно через болгарско-македоньску границю впали на турецку територию нові сильні віддїли ворохобників та звели з турецким війском криваві борби. Всьо те сьвідчило би, що революцийний рух в Македонії зростає та що революцийний комітет завязав ся подразненєм музулманів викликати турецкі строгі міри супротив християньского населеня Македонії, а дальше й інтервенцию держав. То звичайна тактика всїх революцийних комітетів під турецким панованєм. Що головно ходить ворохобникам о ту европейску інтервенцию і загалом о заінтересоване Европи македоньскою справою, про те сьвідчить вибір місць для динамітових замахів. Бомби кинено там, де они могли принести найбільше шкід на майнї чи житю підданим европейских держав. Висаджено отже у воздух філїю отоманьского банку, европейский клюб та дві европейскі реставрациї. Погибло при тім чимало Европейцїв, а між тяжко раненими находить ся й нїмецкий конзуль. Виконуючи свої страшні замахи, революционери з гори знали, що европейскі держави будуть мусїли виступити в охоронї безпечности своїх горожан і коли турецкі власти покажуть ся неспосібними забезпечити їм певність житя і майна, тодї з конечности наступить заграннична інтервенция і загальний міжнародний европейский заколот. з котрого відтак скористали би Болгари. — В віденьских дипльоматичних кругах вісти з Солуня зробили велике враженє. Нинї не може нїхто заперечити, що стоїмо супротив добре в'орґанізованої революциї. Дневники представляють ситуацию яко дуже поважну, а з усїх статий виходить, що остаточно не обійде ся без інтервенциї держав. — Вчерашні телеґрами приносять про солуньскі замахи такі близші вісти: Донесеня консулїв стверджують, що динамітові атентати, нагінка і борба з напастниками тревали до недїлї рано. Войско мало поступити острійше, як то було потрібне. По обох сторонах мало згинути 100 осіб. Вість, що в Солуни оголошено стан облоги, не потверджує ся. Говорять, що при розрухах погибло до 500 людий. — При атентатї на отоманьский банк ужито 50 кґ. динаміту. Динаміт введено підкопом з дому по другім боцї

---

6)

ГРІХ.

(З румуньского. — І. Л. Караджіяле.)

(Конець).

Тодї почалась така сильна душевна борба, що між поодинокими ударами серця не було місця на хвильку жалю. Прогнаний пес утїкає, але молодець скаче назад в город. Що робить Ілеана? Чи єї чоловік дома? Не знати, бо воза в шопі нема, а в стайни все тихо... Нараз сьвітло у вікнї Ілеани!... Хустина з вузликом!... Жде на него!... Відважно! Він ступає тихісенько до єї дверий...

В серединї напів здавлений крик. Ілеана гасить сьвічку і виходить. Тремтить від сильної горячкової дрожі. Тягне єго на город до звісного місця, де вже від давна дожидає їх розпростерте накривало. Женщина вішаєсь єму на шию... Він безсильно притискає єї раменами і хоче приблизити свої уста до єї; та нагло знимає єго страх і він відпихає єї далеко від себе.

Тепер она вибухає филями слів — присяги, заклинаня без кінця, закиди невірности, обава перед переситом, погрози злочином або самоубийством, повінь сліз і вкінци благальні просьби о милосердє... Він перериває нагло єї незвичайну бесїду і говорить їй всьо, всьо... Спершу она остопіла, відтак піднялa здавлений, нервовий сьміх, що виріс у голосний, глумливий регіт, ударила єго кріпко по безсильнім рамени, котре вхопила і шептала, закриваючи уста з боку долонею:

— Дурний! Він кепкував в тебе! І ти вірив? То не правда, він бреше!

Кидає ся на него і приневолює єго клякнути на землю.

* * *

Зі сходу паде ясний промінь на вершок гори. Близь хреста на похилї гори скриплять колеса возів, котрі вибирають ся вранцї, щоби полудення жара не заскочила їх в дорозї... Міту прокинув ся зі сну.

— Вже день, Ілеано! Вставай скоро!

Ясний блеск сонця кріпшає і чути, як наближають ся инші колеса... Відзиваєсь народна пісня з безжурних уст... вкінци розмови. Молодець підносить запаморочену женщину і відводить єї аж під хату.

Розлука тяжка, майже неможлива.

Старий спав кепско — бите серця будило єго часто. Знесилений підносить ся, потрібує воздуха. Хоче отворити, відхиляє заслону трохи на бік і бачить на порозї дому напроти дві статі, що неначе стоплювали ся разом. Протирає собі очи, щоби лїпше бачити... Так!.. Бере з кілка стрільбу і виступає на поріг.

— Хто там?

Червонава полумінь, грюкіт, котрий по вторяють тисяч разів довкола гори — і Міту паде як ражений блискавкою...

— Що ти вчинив, божевільний! — скрегоче женщина і робить крок вперед.

Другу цївку! Ілеана паде на колїна і надармо силкуєсь піднести. Хоче кликати... не дає струя крови, що пливе їй з рота. Біль знесилює єї, она волїчесь з трудом дальше по земли і кладесь, неначе б хотїла заснути як найвигіднїйше.

Пан-отець кидає на бік оружє, котрого цївки ще димлять ся і видають відразливий замах сірки. Відтак вилазить на дзвінницю, ловить обома руками за посторонки і починає зі всїх сил дзвонити. Три малі, бідолашні дзвони роздають рівночасно голосну, розпучливу пісню.

Величезна юрба народа збираєсь перед церквою.

Пан-отець бере Куцітеі за руку і ступає наперед, супроводженний цїлою громадою.

Веде єї на місце, де лежать обоє нещасні дїти.... Між тим зійшло сонце, наче б хотїли власними очима глядїти на страшне дїло злощасного батька.

— Я їх застрілив — сказав старий спокійно — наперед єго, відтак єї... так, я...

І відвертаєсь, щоби їм придивити ся.... Ілеана умерла, обнимаючи руками колїна брата. Пан отець схиляєсь над ними:

— Не так, суко — говорить, усьміхаючись дико. — Не так, то гріх.

І розриваючи єї ще теплі руки, кидає єї важке тїло на бік.

Вкінци уступила давна, розумна усьмішка з лиця приятеля нашого Куцітеі. Він вкриває синяві уста одною рукою, другого вогкі очи. Всї стоять з відкритими головами. Найменший шелест не перериває мертвої тишини.

Пан отець підносить ся і звертаєсь до товпи — ніч божевільля оповила колись таке ясне око.

улиці. Над підкопом працьовано цілий рік. Динамітові бомби, які революционісти кидали в місті, були наповнені кусниями зеліза і міди. Круги ворохобників признають ся до звязи з динамітовими замахами. — Розійшли ся поголоски, що такі самі замахи мають повторити ся в Адриянополи і Скоплію. В тих містах зарядження надзвичайні средства осторожности. З зізнань арештованих членів македоньского комітету і на підставі довірочних вістий виходить, що єсть також плян допустити ся замахів в Царгороді. Супротив того обставлено сторожию правительственні будинки, посольства, консуляти, банки, почти і инші доми з публичними заведенями. Болгарам з Болгариї і Македонії приїзд до Царгороду заборонений. Замешкалих в Царгороді Болгарів власти пильно стережуть, а підозрілих арештовано.

Цісар Вільгельм перебуває тепер в Римі, де єго приймають дуже величаво. Так само як анґлійский король зложив і цісар візиту папі і папа приймив цісаря на окремій авдиєнциї самого. В королівскій палаті в часі обіду в честь цісаря виголошено тоасти, котрі зазначили, що союз між Італією і Німеччиною тревае дальше!

Новинки.

Львів дня 5 го мая 1903.

— **Іменованя.** Професор ґімназиї Франц Йосифа у Львові др. Антін Даниш іменований директором VI. ґімназиї у Львові.

— **З львівскої архієпархії.** Завідательства одержали оо.: Николай Левицкий з Сливок в Плаву і Йосиф Коменда, сотрудник при соборній церкви св. Юрия у Львові, в Плісиянах. — О. Антін Лучаковский з Плавя іменований прив. сотрудником в Зборі. — Відпустку на 6 тижднів одержав о. Григорий Косар з Ратищ. — На конкурс з речинцем до дня 30-го червня розписана парохія Скнилів.

— **Запомоги для погорільців.** Виділ краєвий уділив безворотні запомоги для погорільців: в Микулинцях 1000 кор., в Путятинцях 650 кор., в Клусові 300 кор.

— **Стан здоровля Впреосьв. Митрополита** Андрея Шептицкого, котрий все ще перебуває в Нерві коло Ґенуи, поправив ся, як звідтам доносять, так значно, що Впреосьв. Владика уважає ся вже зовсім за здорового.

— **Карти абонаментові на зелізницях державних.** Ц. к. Дирекция зелізниць державних подає до відомости: „Подібно як тамтого року, запроваджує ся і в сім році на шляхах всхідно- і західно-галицких зелізниць державних на час від 1-го мая до 30-го вересня карти абонаментові I., II. і III. кляси по ціні 55, 38 і 22 корон за 15-дневний, а по 82, 55 і 33 корон за 30-дневний абонамент. — Сі карти, виставлені на імя, дають право властителеви до довільно частої їзди, а також до переривання подорожи без всякого оповідання ся. — Такі самі карти абонаментові буде видавати ся також для перевозу пакунку подорожного до максимальної ваги 30 клґ., а то по 6 К з 15 дневною, а по 9 кор. з 30-дневною важностию. — Близших пояснень уділяють всі стациї і бюра інформацийні ц. к. зелізниць державних.

— **Новий уряд почтовий** відкрито з днем 1 мая в Підшумлянцях повіта рогатиньского. До округа доручень сего уряду належать громада і обшар двірский Підшумляни а відтак громади і двірскі обшари Скоморохи нові, Скоморохи старі і Шумляни, двірскі обшари Серники долішні і Серники середні, а також фільварок Красна. Почтовий уряд в Підшумлянцях буде получений з почтовою сітию також через поїзди зелізничі на шляху Галич-Підвисоке.

— **Новий будинок університетский.** В кругах університетских, як зачувати, підносять гадку, щоби замість направляти і розширяти теперішний будинок університетский, вибудувати новий в теперішнім городі ботанїчнім, котрий і так єсть за малий та невідповідний для своєї цїли. По розваленю теперішного будинку зроблено би на єго місци сквер, а новий ботанїчний город мав би станути на т. зв. ґрунтї Баворовского, напроти личаківского кладовища. — В послїдній хвили довідуємо ся, що згадана вість єсть безосновна і викликана хиба кимсь в цїли піднесеня вартости ґрунтів.

— **Нова філія руского товариства педаґоґічного.** З Заліщик пишуть: Дня 1-го мая 1903 відбули ся конститууючі загальні збори нової філії руского товариства педаґоґічного в Заліщиках. Явило ся і вписало ся в члени філії 38 членів. Головою філії вибраний одноголосно п. судия Мирон Кимакович, котрий найбільше заслужив ся коло заснованя сеї філії, а також дав почин до отвореня селяньскої бурси в тут. повіті. В склад виділу вибрано дальше: п. Мартиника, управителя школи в Синкові, на заступника голови, о. В. Яворского з Колодрібки на касиєра, п-ну Олену Дубівну на секретарку, п. Колопенюка, учителя з Блищанки, на контрольора і о. Баричка з Бедриковець і п. Кузняка (молодшого), господаря з Добровлян заступниками виділових. На конець рішено отворити безпроволочно „Бурсу філії руского товариства педаґоґічного в Заліщиках“ і поручено виділови ввести тую бурсу в житє, а поки-що порішено приняти до тої бурси 5 селяньских синів, котрі вже від початку сего року шкільного учащають до тут. школи мійскої завдяки добровільним даткам рускої суспільности тутешного повіту.

— **Великий огонь.** З Черновець доносять, що у Фрасині коло Ґураґумори вибух вчера великий огонь і згорів тартак паровий. Шкода на 600.000 корон була в части обезпечена.

— **Справа товмацка.** В наслїдок розпоряджения висшого суду краєвого у Львові усунено Зиґмунта Реґенштрайфа від секвестрацийного заряду товмацких маєтностий а на єго місце іменовано секвестром п. Івана Якубовича, властителя більшої посілости в Пужниках. Судиєю слїдчим в справі внесених против Реґенштрайфа і товаришів закидів що-до господарки в Товмачи іменований Володимир Лучкевич, радник суду краєвого у Львові, котрий від минувшої середи перебуває в Станиславові. Дальше доносять зі Станиславова, що управитель товмацких маєтностий Реґенштрайф і єго помічник Кальварийский очевидно з оба ви перед наслїдками слїдства щезли десь без слїду. В справу товмацку має бути замішаних

— Моє серце — кличе він нагло осуваючись на землю — моє....

А відтак замикає очи до вічного сну поруч своїх дітий.

ДЯДЬКО ЙОЦО.

(З болгарского — Івана Вазова.)

Коли спогадаємо наших батьків, дідів та знакомих, що переселились в землю, заким золоті проміві свободи засяли їх очам, тоді мимохіть приходить нам на думку, як щасливо здивували б ся они, коли-б збудивши ся якимсь чудом нагло з вічного сну, вступили на денне сьвітло і побачили всі ті хосенні зміни, всї неймовірні події, що счинили ся з ходом часу.

Та они не встануть, ті бідні, пожалованя достойні душі і не будуть тїшити ся чудами свободи, на котрі ми, привикши вже до них, споглядаємо рівнодушно і котрі їм навіть найсьміливійші сни не в силі були увидити.

Ні, они не встануть. Ще нїхто не воскрес із мертвих!

* * *

Та раз жив чоловік, котрий помер на початку війни о свободу і хоч не воскрес, то все таки відчував те, що всякий воскресший мусів би відчувати.

Був се 84-лїтний старець дядько Йоцо. Жив в далекім селї, що розкинулось на збочах ґірского ланцуха повисше Іскриного яру.

Тому дядькови Йоцо, що був простим але розумним старцем і пізнав житє невільника в усій єго нужді, муці, нестерпности та безнадійности, приключило ся в 64-ім році житя велике нещастє, він втратив нагло зір з почат ком росийско-турецкої війни. Дальше жив для себе — для сьвіта він умер. В глубині єго серця було лишень одно горяче бажане, в єго души лишилась одинока жевріюча думка: бачити Болгарию вільною.

В єго споминах жили лишень картини сумної, лихої минувшини. В мозку старця колисались понурі думки, що викликали були у нїм вражіня довгого, тяжкого, страшного невільництва. В своїм нутрі бачив лиш те, на що глядів доси власними очима, а перед єго душевним зором являли ся червоні фези, турбани, кнути, жостокі Турки з твердими, немилосерними лицями, перед єго душею темнїлась довга, безнадійна ніч безутїшної неволї, в якій він уродив ся і мав умирати, не повитавши сьвітла свободи.

* * *

Вибухла війна, лютилась дико та завзято і навіть малому, далекому селови на збочах Іскриного яру грозила небезпека скотити ся в пропасть.

Болгария стала вільна.

Та дядько Йоцо був слїпий, не бачив свободи і не міг також відчувати єї приємности. Поняте „свободи“ проявлялось у него в словах:

— У нас нема більше Турків!

І се відчував також він, що „они“, гнобителї вже прогнані.

Але в поведеню своїх простих співмешканців, в їх розмовах, гадках, їх нощі, занятю та клопотах о насущний хліб не замітив він найменшої зміни. То були і лишились ті самі люди з тою самою нуждою і тим самим убожеством, якими були здавен-давна! Він зачував той сам крик та гамір, що доходив до него з села, чув ті самі розмови, які селяни зви кли від віків з собою вести, чув, що они мусять зводити ту саму боротьбу о тверду, неурожайну землю.

— Де свобода? — питав сам себе здивований, коли сидів в тїни кріслатого бука і мертвим зором глядів задумчиво в даль.

Коби він був видючим, то зніс би ся орлом у висоту, щоби розвідати, що дїєсь в новім болгарскім сьвітї.

— Ах, як уживав би я тепер моїх очий — мусів тепер мимохіть подумати з гірким болем.

Бачити раз вільну Болгарию власними очима була єго постійна думка. Та думка усувала всьо инше на дальший плян, до окружаючого житя він відносив ся рівнодушно, без участи, всьо являлось для него дрібничним, марним, незначним, повседневним. Бояв ся умерти скорше, заким зрозуміє добре, чим по правді свобода, за котрою тужив ціле житє, а також тривожив ся він, щоби не стати тупоумним і не могчи вже нїколи збагнути повний змисл того поняття.

* * *

Пять лїт по освободженю Болгариї оповіщено в глухім селї, що прибуде з якоїсь нагоди секцийний шеф краю.

Ціле село попало на таку вість в немале заворушене. Бідному дядькови Йоцови почало серце бити сильнїйше. Люди сказали єму, що той секцийний шеф представляє щось в роді каймакама та паші.

— Але болгарского паші? — питав зворушений дядько Йоцо.

— Очивидно болгарского, хтож инший міг би се бути — відповідали єму.

— Наш правдивий, болгарский паша? Родовитий Болгарин, як ви або я? — питав старець ще раз, тремтячи з радости.

— Хибаж по твій думці мав би бути Турок? — глузували мешканці села, що вже давно бачили в недалекім місточку Вратці всїляких низших і висших урядників.

Та дядько Йоцо не був вдоволений такими відповідями. Він випитував ся, як секцийний шеф убраний, як ходить, чи носить шаблю і таке подібне.

богато людий, займаючих виднїйші становища в містї і повітї.

— **Страшного злочину** допустила ся в Гусятинї — як доносять звідтам до львівских ґазет — Ядоха Качор, котра зі своїми обома синами, 23-сїтним Гриньком і 18-лїтним Йосифом убила найстаршого сина 25 лїтного Стефана. Стефан з матїрю і братьми сварив ся заєдно о ґрунт, а тодї Гринько постановив убити брата та й зробив так при помочи матери і молодшого брата. Убийників арештовано.

— **Самоубийство.** В середу минувшого тиждня відобрав собі в Дрезднї житє вистрілом з револьвера 25-лїтний Володимир Дрекслер, син звістного львівского купця Ігнатия Дрекслера. Молодий мужчна дістав був так сильного роздразненя нервів, що родичі мусїли вислати его на курацию до Дрездна, але й то не помогло і він закінчив самоубийством.

— **Померли**: О. Іван Лопачиньский, парох Миколаєва, бобрецкого деканату, у Львові дня 30 цьвітня в 70 році житя, а 45 сьвященьства; — Іларий Стефанюк, учитель в Хлївищу на Буковинї, в 18 році житя; — Людвик Александер Баранецкий, почтовий експедитор у Львові в 62 році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого товариства кредитового урядників і сьвященикїв**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць цьвітень 1903.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		10.727 76
2. Фонд резервовий		651 22
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан з поч. місяця	61.594 33	
б) вложено в цьвітни	11.640 81	
разом	73.235 14	
в) винято в цьвітни .	4.640 —	
Позістає з кінцем місяця . .		68,595 14
4. Сальдо побраних процентів .		1.834 04
5. Побрана провізия від посередництва в обезпеч. жит. . . .		131 83
6. З рахунку ріжних сторін . .		— 86
7. Непіднята дивіденда		110 25
Сума . .		82.051 30

Стан чинний:

1. Пожички уділені на скрипти і векслї:	Кор. сот.	
а) стан з поч. місяця	58.375·53	
б) уділено в цьвітни	17.897·—	
разом .	76.272·53	
в) сплачено в цьвітни	6.638·81	
Стан з кінцем місяця . . .		69,633 72
2. В щадниці почт. (оборот чек.)		435 85
3. Льокациї в тов. кред. і банках		8.349 91
4. Сальдо коштів адміністрациї		245 18
5. Движимости		451 80
6. Кошти заснованя		386 30
7. Готівка в касї з д. 31 цьвітня .		2.548 54
Сума . .		820.51 30

Членів прибуло 13, убуло 0, остало з кінцем цьвітня 1903 всїх членів 250 з 286 декльярованими уділами в сумі 14.300·— К.

Уділ членьский 50 кор. платний також ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі і опроцентовує їх по $4^1/_2$%; пожички уділяє на 7%.

Також посередничить тов. в заключуваню обезпечень житєвих всякого рода.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 мая. Wiener Allgem. Corresp. доносить, що в недїлю був тутешний турецкий амбасадор на авдиєнциї у ґр. Ґолуховского і здав єму справу з подий в Солуни та з средств, які зарядила Туреччина, аби ворохобню спинити. Ґр. Ґолуховский осудив вправдї дуже остро замахи ворохобників, однако висказав і жаль, що зарядженя турецкого правительства показали ся недостаточні мимо того, що ворохобники наперед заповіли замахи.

Рим 5 мая. Нинї вечером від'їздить цїсар Вільгельм. Вчера відбула ся нарада нїмецкого канцлєра ґр. Більова з новим італїяньским мінїстром справ заграничних Моріном о положеню на Балканї.

Париж 5 мая. Вчера о год. 6 ½ вечером від'їхав король Едвард з Парижа. На дворець провадили короля президент републики і всї мінїстри. Король сердечно дякував за принятє.

Константинополь 5 мая. Вчера повторили ся замахи на турецкі власти. З тої причини запанувало в дипльоматичних кругах велике занепокоєне.

Льондон 5 мая. Daily Mail доносить, що після точних обчислень погибло в Солуни в часї замахів 400 осіб.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Єму пояснювали.

— Так, отже він носить шаблю?

І дядько Йоцо зітхнув з радости глубоко.

— Побачу его, як прийде — майнуло в старій, тремтячій голові.

* * *

Прибув секцийний шеф і висїв коло Денка.

Хата Денка була одиноким домом, що виглядав порядно і мав вузкі сходи та віконця, з котрих одно було навіть з шибами, длятого і вибрано его до прийнятя та заїзду державного урядника.

— Денко, чи гість тут?

Денко замічає его і морщить чоло.

— Так, дядьку Йоцо, він тут. Пощо тут приходить? Секцийний шеф тепер втомлений, дай єму тепер спокій.

Ну... е... що я хотів.. Іди, скажи єму, що я тут, чи не посьвятив би менї години.

— Ах, який ти дурний, Йоцо! Для кого і пощо тобі секцийного шефа?

— Лиш так, для нїкого лиш для мене... Іди, скажи єму: „Дядько Йоцо, слїпий, хоче тебе бачити.

— Хочеш его „бачити"? — дивуєсь Денко і сьміючись, бурмотить до себе. — Як може слїпий бачати?

Але старець обстає при своїм бажаню. Він мацає палицею навкруги по сходах хати, его стара голова тремтить від зворушеня.

Властитель дому спішить до секцийного шефа і доносить, що оден старий, слїпий, здитинїлий дїдусь хоче з нам говорити.

— В якій цїли — питає шеф.

— Прийшов, щоби тебе бачити.

— Мене бачити?! Ти що йно казав, що він слїпий.

— Певно, він слїпий від пятьох чи шістьох років. Був заможним і статочним чоловіком — додає дядько. — Але він ослїп наглo... ну, Божа воля, хто знає, чому так стало ся... Тепер він дивить ся перед себе, але нїчого не бачить... Що не казати, він мертвий чоловік... Чому Бог не кличе его радше до себе? Щастє, що не хорий, его син з жінкою доглядає господарства дядька Йоца і старає ся у всїм єму догодити...

Секцийний шеф зацікавив ся і сказав:

— Ну, нехай війде! Але нї, я вийду сам до него.

І він вийшов до сїний.

Дядько Йоцо пізнав сейчас урядника по ході, так, се зближаєсь болгарский паша. І старець відкрив з пошаною голову.

Урядник побачив старого, ще кремезного дїда із срібнобілим, густим волосєм, опаленими, твердими чертами лиця, в проношеній одежі та турецкій обуви. Стояв перед ним із спущеною головою, покірно та з поважанєм.

— Яке твоє бажанє, дїдусю — спитав приязно урядник.

Старець підніс голову і звернув погаслі очи на секцийного шефа. Лиш тремтячі мускули его кощавого лиця зраджували внутрішнє зворушене.

— Чи ти син сего краю, високоповажаний пане?

— Так, дїдусю.

— Ти паша?

— Паша — відповів урядник, усьміхаючись.

Дядько Йоцо підійшов до него, сховав свою шапку під лїве рамя, взяв урядника за руку, дїткнув ся его рукава, помацав мідяні ґузики его уніформу, відтак нараменний шнур, знайшов срібні еполети, а відтак підніс ся на пальцї і поцїлував їх.

Потім склонив ся глубоко перед державним урядником і сказав:

— Ну, прощавай, мій сину, і не гнївай ся, що я тебе непокоїв.

І стукаючи палицею довкола, опустив хату з відкритою головою.

* * *

Для дядька Йоца настали опять монотоннї днї, знов нависла чорна хмара слїпоти над его душею, в котру лиш згадка про болгарского пашу запускала лагідні проміні! Старцеви здавало ся, неначеб він від часу, як ослїп, прозрів на хвильку і доперва тепер був він переконаний, що панованє Турків зломане а край вільний.

Крім сеї подиї не зайшло нїчого, що звернуло-б увагу дядька Йоца, всьо пішло своєю дорогою, він стрічав ся в господї з тими самими ограниченими селянами та чув заєдно ті самі бесїди і ті самі суперечки. Житє поступало кругом него тими самими шляхами неволї, працї і натуги, в котрих старець не брав більше участи. Одно з тої сїрої буденщини наповняло его радостию: думка, що Болгария була дїйсно свобідна. Раз, коли прислухoвав ся безглуздій балачцї юрби в шинку, мусїв мимохіть подумати, які глупі, які дрібні та ограничені були ті люди, що затрюювали собі житє всякими дурницями, замість тїшити ся з цїлого серця, що они тепер вільні сини кріпкого, вільного народу! І всї ті люди мали при тім своє сьвітло очий — і длятого повинні бути щасливими. „Але менї здає ся — так міркував старець — що всї они слїпі а я одинокий є зрячий".

І він сидїв опять цїлими годинами під розложистими буками, слухав шуму Іскри, що плила долиною яру, і він уявляв собі, що подорожує далеко, далеко, що бачить чудеса, і его душа наповняла ся глубокою та великою втїхою. Так минали єму днї не дуже сумно.

* * *

(Конець буде).

Аптика в Королівці

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцільнійших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслідком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипції і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Газети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижденника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).